

Bart-Jan Kazemier

Drone

2016

AMSTERDAM

*The machine has got to be accepted,
but it is probably better to accept it
rather as one accepts a drug
– that is,*

grudgingly and suspiciously.

– George Orwell, *The Road to Wigan Pier* (1937)

PROLOOG

Audio-opname 160700 A APR 03

Transcript Missie A1445000133 7:14:23 – 7:20:43

T: 'Hebben we al de bevestiging dat Jaweed daar zit?'

K: 'We zijn bezig.'

T: 'Hou de verbinding open.'

Sk: 'We zijn binnen. Veertig passen.'

K: 'Is onze man daar?'

Sk: 'Nog geen bevestiging.'

T: 'Hebben we de bevestiging [onverstaanbaar]? Is Malik Jaweed daar?'

K: 'Nee. Geen bevestiging. Wacht.'

T: 'Wij zijn gereed.'

K: 'Iedereen scherp.'

[stilte van ca. 1 minuut]

K: 'Een. Raam.'

S: 'Twee. Deur west.'

Sk: 'Is het Malik?'

T: 'Bevestigen: is het Malik Jaweed?'

S: 'Nee, geen bevestiging.'

K: 'Thijs?'

M: 'Nee, hier ook geen bevestiging.'

V: 'Drie. Deur zuid. He – [onverstaanbaar].'

T: 'Kun je dat herhalen?'

V: 'Het is Malik. Geen twijfel. Het is Malik.'

Meerdere stemmen: 'Check.'

M: 'Eliot, klaar?'

K: 'Klaar.'

V: 'Deur zuid gaat open.'

K: 'Ik heb een schot. Toestemming Malik Jaweed uit te schakelen. Ik heb een schot.'

T: 'Nee. Geen toestemming. Wachten. Wij zijn gereed. Vijftientig seconden.'

K: 'Ik heb een schot, luitenant-kolonel, ik heb een schot.'

T: 'Nee, wij doen de afronding.'

[gekraak, stilte van ca. 30 sec.]

K: 'Ik heb nog steeds een schot.'

T: 'Is het honderd procent zeker Malik Jaweed?'

V: 'Check.'

K: 'Honderd procent.'

T: 'Blijf wachten.'

K: 'Ik kan het nú doen. Ik kan Malik Jaweed nú uitschakelen. Wilt u dat?'

[gekraak, onverstaanbaar]

V: 'Hij is binnen. Hij is naar binnen gegaan.'

T: 'Wij zien het ook. Wij zijn klaar. Hou afstand.'

R: 'Wachten! Wachten! Er zijn—'

[gekraak, pieptoon hoorbaar] 'Horen jullie mij?'

Meerdere stemmen: 'Check.'

N: 'Com check. I'm recording.'

T: 'LTG Scorpion, dit is [onverstaanbaar]. Hou afstand, [onverstaanbaar] nadert.'

K: 'Luitenant-kolonel Tysma, er bevinden zich meerdere individuen in het gebouw, mogelijk he—'

[gekraak, stilte, ruis]

T: '[onverstaanbaar] geeft aan dat foutmarge nihil is als nu tot aanval wordt overgegaan. Zij hangt nu boven het doelwit. Ik heb zojuist de go van de minister gekregen.'

M: 'Let op!'

T: 'Hij is weer binnen. Het is Malik.'

K: 'Ja, maar wij adviseren u om te wachten. Er—'

[krakend, fluitend geraas ca. 2 sec.]

[schreeuw, mannelijke stem]

[zware explosie]

[fluittoon]

Einde opname.

MERIJN

Ooggetuigen

De laatste drie verkiezingen had ze niet gestemd en als ze opnieuw zou stemmen, zou het zeker niet op de Sociaaldemocratische Partij zijn, de onbetrouwbare kabinetspartner die van crisis naar crisis strompelde. Toch was het een lid van die partij dat zij en Miriam hadden verkozen. Merijn ontmoette hem maanden eerder voor het eerst, tijdens een werkbezoek dat ze organiseerde. In de dagen na de dood van Rens besloten Miriam en zij dat ze het boek over O. moesten openen en dat het Kamerlid Jan Kassels hierin een belangrijk aandeel zou krijgen.

‘Je had ook gewoon kunnen bellen,’ zei hij, nadat ze een tijd lang zwijgend naast elkaar hadden gelopen.

‘Dat was niet veilig,’ antwoordde Merijn.

‘Inbreken in mijn laptop gaat wel een beetje ver,’ zei Kassels. Zijn blik was grimmig.

‘Ben je met me eens dat het het waard was?’

Hij knikte en duwde de punt van zijn schoen in het zand. Hij keek uit over het lege strand, waar alleen in de verte een kitesurfer te zien was, die bezig was zijn materiaal uit te vouwen.

‘Als de rest van de harddrive van hetzelfde kaliber is, dan wordt het oorlog in de Kamer, dat kan ik je verzekeren. Kun je dat decrypten?’

‘Nee, een te complex algoritme. Daar ben ik weken mee bezig,’ antwoordde Merijn. In gevecht met de zeewind, probeerde ze een sigaret aan te steken, maar na een aantal pogingen gaf ze het op. ‘De staat moet hiervoor boeten.’

‘Daarvoor is alleen de informatie ontoereikend, Merijn.’

Ze zuchtte. Daar had ze al rekening mee gehouden. Ze veegde de haren uit haar gezicht en richtte zich naar hem op.

Ze waren bij de duinrand aangekomen. De wind had het smalle pad waarlangs ze omlaag waren gekomen schoongeblazen, waardoor hun voetafdrukken niet meer te zien waren.

‘De data op de harddrive, ooggetuigen, locatie,’ zei Kassels. ‘Dan is er een zaak. Anders komen ze ermee weg.’

Zich realiserend hoe groot die opgave was, knikte ze en ze stak haar hand naar hem uit. Hij omhelsde haar kort en gaf haar een zoen. Ze liet het toe.

‘Ik ga me voorbereiden op het debat met de minister. We houden contact.’ Met grote stappen klom hij het duin op, terwijl Merijn achterbleef en zich omdraaide naar de zee. Ze pakte nogmaals de aansteker en een sigaret. De rode kite hing gespannen in de lucht.

Even verderop, verscholen achter hoge plukken helmgras, schroefde iemand de telelens van zijn camera en wachtte tot hij ongezien terug kon lopen naar zijn auto.

DE AANNEMER

Onthulling

De bar van Hotel Andreus was, op een verliefd stel dat achterin zat na, verlaten. De ruimte was donker en het rook er naar sigaretten. De tafels waren van elkaar gescheiden door hoge, halfronde banken van donker hout en rood velours. In de kroonluchters boven de tafels flikkerden ledkaarsen. Een barman was nergens te bekennen.

Hij ging midden in de ruimte staan en keek om zich heen om zich ervan te verzekeren dat hij de eerste was. De jongen van het stel keek op, waarna hij zijn arm om het meisje legde en haar iets in het oor fluisterde. Ze glimlachte, knikte en trok haar jas aan. Naar de grond kijkend passeerden de twee hem. De bel rinkelde toen ze de deur achter zich dichtdeden. Hij zag door het raam dat ze buiten elkaars hand weer vastpakten en toen in de richting van de Grote Markt begonnen te slenteren. Hij nam plaats aan de tafel waar de twee hadden gezeten. Van daaruit kon hij goed de ingang zien en de receptie ertegenover.

Het duurde acht minuten tot de MIVD'er kwam, een man van een jaar of vijfenveertig met een hoekig gezicht en dun peenhaar dat in doorzichtige strengen naar achter was gekamd. Zijn hoge voorhoofd en gezicht glommen van de regen. Opzichtig haalde hij zijn neus op en veegde erlangs met de mouw van zijn jas, terwijl hij met zijn grijsblauwe ogen de bar rondspiedde.

Al vanaf de straat moest hij hem hebben zien zitten – ze zouden al zijn gangen hebben gevolgd vanaf het moment dat hij in de trein stapte op Sloterdijk. Ook al gebruikte hij sinds maanden een

gestolen ov-kaart, de medewerkers van de Nederlandse inlichtingendiensten wisten hem te vinden. Dat wist hij, want hij was er zelf ook ooit een geweest. De man met het hoge voorhoofd was zonder twijfel in dienst bij Defensie; het was niet moeilijk om je hem voor te stellen in een militair uniform, een baret over het peenhaar getrokken. Hij was lang en met gedecideerde passen beende hij naar de tafel, onderwijl zijn natte jas uittrekkend. Een hand gaf hij niet – in plaats daarvan schoof hij een stoel naar achteren, hing zijn jas erover en nam plaats tegenover hem. Zelfs een knikje kon er niet af.

‘Er is een afspraak,’ zei de MIVD’er afgemeten.

‘Wat voor afspraak?’ vroeg hij.

‘Ze heeft contact met iemand opgenomen. Een persoon die op onze lijsten blijkt te staan.’

‘Hoe weet je zeker dat het dáárom gaat?’

‘Omdat ze erachter is gekomen dat Wilkes de harddrive heeft meegenomen. Ze heeft hem zien wegrijden. Als ze het kenteken heeft onthouden, dan is dat naar ons te herleiden. Dat wil ik voorkomen.’

‘Wat is hun relatie?’

‘Ze kent hem van de opleiding in Rozendaal.’

Hij fronste. ‘Zij is een commando?’

‘Nee, administratie. Ze zaten er gedurende zijn hele opleiding. Ze kende hem. Ze kent het dossier van binnenuit. Ze verzamelde de data voor de testfase.’

‘Hij zit dus wel bij het KCT.’

‘Laat hem maar aan ons over.’

Hij knikte. Met wie ze had afgesproken was voor hem niet relevant. Zijn enige taak was om te voorkomen dat de twee elkaar daadwerkelijk zouden ontmoeten. Hij was de Aannemer die de klus op zich zou nemen.

‘Is er al informatie uitgewisseld?’

‘Voor zover wij weten niet, maar de kans bestaat dat zij en Turing een kopie hebben gemaakt. Als ze die overdraagt, is de ramp niet te

overzien. Als het uitkomt, dan zijn wij – de dienst, de minister, tot aan de premier aan toe – de lul. Het móét onder de pet blijven.’

Hij keek opzij en zag het verliefde stel weer voorbijlopen.

‘Vind je het nodig om me zo opzichtig in de gaten te houden?’ vroeg hij zonder de militair aan te kijken. Deze volgde zijn blik naar het raam.

‘Als je je agenten aan het werk zet, zeg ze dan dat ze wel de continuïteit in de gaten moeten houden. De jongen liep net links van het meisje.’

Er verscheen een grijns op het gezicht van de militair die een oneffen gebit blootlegde.

‘Ze rijdt op het moment op de A44 ter hoogte van Sassenheim. Met een constant tempo tot aan Haarlem doet ze er drieëntwintig minuten over om hier te komen. Het rendez-vous is in een koffientent aan de Ramplaan.’

‘Toepasselijk.’

‘Heb je alles?’

Hij reageerde niet, omdat – zo wisten ze allebei – het antwoord vaststond. De enige reden dat ze elke keer weer bij hem aanklopten wás omdat ze van hem op aan konden.

‘Ontmoedig haar om ooit nog met iemand af te spreken.’

Hij stond op, ritste zijn jas dicht en bewoog zich soepel langs de militair, die zijn hand in zijn binnenzak stak en er een pakje sigaretten uit viste. Toen hij de deur van de bar opende hoorde hij hoe de man een lucifer afstreek. Het geluid viel samen met het rinkelen van het belletje boven de ingang. Hij had alles, maar zijn lucifers had hij op de tafel laten liggen.

ELIOT

Vergeten

Het was het eerste wat Eliot Koler aanlegde toen hij het huis kocht. De kabels liepen vanuit de meterkast naar de woonkamer en slingerden om de trapleuning naar de eerste verdieping. Hij had ze doorgetrokken naar het bureautje in het studeervertrek aan de achterzijde van de woning en met ducttape op de vloerbedekking vastgelegd. In twaalf jaar had hij er niets aan veranderd. Hij had de router vervangen en een modernere laptop aangeschaft, maar de internetverbinding lag er nog steeds zo bij als toen hij voor de eerste keer in zijn nieuwe woning overnachtte.

Toen hij het kocht herkende hij zichzelf in het huis: een bouwval die te veel ellende had gezien, uiteengevallen, klaar om tot de grond toe te worden afgebroken en daarna weer steen voor steen te worden opgebouwd. Het huisje stond in een vergeten dorp, ergens in Friesland. Op de meeste kaarten stond het dorp niet aangegeven. Door zich te storten op het vervallen huis wilde hij proberen om de sporen uit te wissen die er sinds zijn uitzending in 2003 waren achtergebleven. Vol goede moed verzamelde hij materialen en gereedschap en bereidde hij zich voor om het in ere te herstellen, maar ergens sluimerde al het idee dat het werk nooit af zou komen. De littekens die het had opgelopen waren te diep, en meer dan ze voor het oog wegwerken zou hem niet lukken.

Hij kon zich er niet toe zetten om ontslag te nemen, omdat het werk voor Defensie het enige was wat zin aan zijn leven gaf. Het was het enige waar hij goed in was. Tien jaar lang bleef hij in dienst, ook al wist hij dat daarin de kern van zijn ellende school. Met de

toewijding van een machine bleef hij zijn missies uitvoeren, tot hij het niet meer uithield, werd teruggevlogen van Mali naar Nederland en uiteindelijk besloot nooit meer terug te keren naar de kazerne.

Hij trok zich terug in het huis en legde het aan met een vrouw die werkte in een truckerscafé, vijftien kilometer verderop – een leuke, jonge vrouw, die soms bij hem bleef slapen en weinig terugverwachtte. Een jaar hield ze het met hem uit, tot ze kwaad uitriep dat ze niet tot hem door kon dringen en dat ze bang van hem werd als hij 's nachts door het huis dwaalde als een slaapwandelaar. Ze wilde weten wat er met hem aan de hand was, maar hij hield zijn mond dicht. Nadat ze was vertrokken, liet ze nooit meer iets van zich horen. Hij deed ook geen moeite haar voor zich te behouden, hij miste haar niet, misschien alleen de warmte van haar lichaam. Het huis was het enige tastbare wat hem restte en zijn schuldgevoel hield hem er gezelschap.

Wie schuldig is moet worden gestraft. Soms speelde hij met het idee om zichzelf iets aan te doen, maar hij ondernam niets, omdat het leven met de schuld misschien wel een zwaardere straf was, een waarvan hij vond dat hij hem verdiende, tot het moment zich voordeed dat hij zijn misstap goed kon maken. Hoe hij het in godsnaam kon goedmaken, daar brak hij al die jaren zijn hoofd over. Waarvoor hij mede de verantwoordelijkheid droeg was niet meer, nooit meer terug te draaien. Iedereen was dood, al het bewijs was verdwenen. Aan wie moest hij verantwoording afleggen?

Twaalf jaar lang hield de last hem gevangen, tot hij laat in de ochtend van 14 juli de internetkabel volgde naar het studeerkamertje en zijn laptop aanzette. Door de felle zon was het bloedheet in de kleine ruimte. Het raam ging niet meer open, alleen een klein uitzetraampje erboven. Hij sloot de gordijnen en ging aan het bureau zitten. Werktuigelijk opende hij zijn e-mail, hoewel hij zelden nog berichten kreeg die de moeite van het lezen waard waren. Deze keer was het anders. Eén nieuw bericht was er die nacht via de kabel zijn huis binnengekomen, van iemand wiens naam in de loop der

jaren uit zijn systeem was verdwenen. Er was een jpeg als bijlage toegevoegd. Voordat hij het bericht opende, stak hij een sigaret op en stuurde naar de naam van de afzender, die hem even vreemd als bekend voorkwam: Mira van Miltem.

Eliot,

Ik heb bewijs van O. Moet je spreken. 181930 A JUL 15 Felaket, Haarlem.

Als er iets misgaat: laatste plek waar we elkaar zagen.

x Mira (zus van Resn)

Online was de naam onvindbaar. Er was iets vreemds mee en na lang nadenken begreep Eliot wat het probleem was: het was een anagram. Hij schreef de letters op het vloeiblad waarop zijn armen rustten en veranderde de volgorde. Het kostte hem een halfuur totdat hij had ontcijferd wie hem de e-mail had gestuurd. Mira van Miltem was in werkelijkheid Miriam Veltman.

Hij was haar niet vergeten, ook al was ze hem nooit zo nadrukkelijk opgevallen. Ze had altijd wel ergens in zijn geheugen gezeten, als de restanten van een prettige droom. In zijn herinnering zag hij haar zitten in haar Peugeot 404, een onooglijke oldtimer. De auto, waar ze dol op was, had hij scherp voor de geest, maar hoe ze er zelf uitzag kon hij niet meer terughalen. Volle lippen en kort, donker haar wellicht. De kleur van haar ogen was hij vergeten. Hij vond haar eerder aardig dan aantrekkelijk, maar toch was er iets aan haar wat hem in de jaren dat ze elkaar zagen had gefascineerd. Hij las het bericht nogmaals en wist, nu hij begreep van wie het bericht afkomstig was, waar ze op doelde. *Bewijs van O*. De kalender klapte terug naar de fatale gebeurtenis die de aanzet vormde voor zijn persoonlijke neergang. Alsnog werd hij erdoor teruggeroepen en ditmaal had hij geen andere keuze dan te gehoorzamen. Ze schreef dat ze de 'zus van Resn' was. Was dat een tikfout of had ze expres de naam Rens verkeerd gespeld?

Hij opende de bijlage, een korrelige uitvergroting van een foto

waarop het nummerbord van een auto te onderscheiden was, en sloeg de afbeelding op in zijn telefoon. Daarna zocht hij op het internet naar het koffiehuis Felaket. Als ontmoetingsplek bleek het heel geschikt: het lag achteraf, ongeveer dertig meter van de hoofdweg, afgeschermd door een rij hoge bomen.

De avond van de afspraak was hij in de auto gestapt, die op de oprit voor zijn huis stond, en naar het noorden gereden, de Afsluitdijk over en toen weer richting het zuiden. Over de A9, langs Alkmaar en Velsen, waar hij als kind elke zaterdag paintballde, en uiteindelijk naar Haarlem. Het paintballpistool had hij nog steeds; het lag ergens in de schuur achter zijn huis, als een precieze markering van het moment dat hij besloot om het leger in te gaan. Achtendertig was hij nu – dat betekende dat hij al twintig jaar voor Defensie zou werken als hij niet had besloten om het werk voor gezien te houden. Hij nam ontslag, geheel tegen de zin van de andere officieren en zijn directe leidinggevende. Het was geen desertie, maar zo werd het binnen de beslotenheid van het korps commandotroepen wel degelijk beschouwd. Je ging niet weg en je liet je wapenbroeders niet in de steek.

Haarlem was veranderd sinds hij er was vertrokken. De gevangenis was gesloten, de spoorlijn ondertunneld en het centrum was opgeschoond. Hier lagen overal goede herinneringen, maar sommige waren met de verbouwing van de stad verdwenen. Hij wilde er eigenlijk niet naar terug als het niet per se nodig was, maar toen ze in haar e-mail voorstelde om er af te spreken, twijfelde hij geen moment. Ze wilde met hem spreken over O. Ze had bewijs gevonden, fysiek bewijs voor wat er was gebeurd en ze had hem nodig. Het was precies de vonk die er nodig was om zijn gevoel van woede en schuld opnieuw aan te wakkeren, alsof hij er al die twaalf jaren op had gewacht. Het voelde als een opluchting. Voor eens en altijd zou hij de schuld die hij droeg inlossen. Voor het eerst droomde hij weer over het Afghaanse meisje. Miriam had niet alleen Eliot, maar ook haar wakker gekust.

DE AANNEMER

Ramplaan

Zijn horloge gaf aan dat de donkerblauwe Peugeot van Miriam Veltman over exact een minuut de bocht zou nemen die de Korte Zijlweg maakt om het Brouwerskolkpark. De auto zou na de bocht links de Ramplaan oprijden en doorrijden tot de parkeerplaats van koffiebar Felaket. Daar zou Veltman uitstappen, naar binnen lopen en gaan zitten aan de gereserveerde tafel links achterin. De man die ze er zou treffen was in de buurt, maar hij wist niet waar. Dat was ook niet belangrijk, het ging erom dat zij Felaket nooit zou bereiken.

De Aannemer had zijn SUV met draaiende motor op het fietspad langs de Brouwersvaart gezet, het smalle kanaal dat vanaf het centrum van Haarlem naar het noordwesten was gegraven, uitmondend in het Brouwerskolkje midden in het park. Er lagen gekleurde vletjes in afgemeerd die zacht tegen de kadewand tikten. Een fietser schuurde met zijn stuur langs de zijruit van zijn wagen en probeerde geërgerd door de geblindeerde ramen te kijken. De Aannemer opende het elektrische raam en gooide de brandende peuk naar buiten, die walmend in het gras bleef liggen. Hij sloot het raam en keek door de voorruit naar de klinkerweg voor hem. Een verhuishwagen kwam sissend voorbij. Langs de raamstijl zag hij de oude Peugeot naderbij komen, nu en dan blauw oplichtend tussen de bomen. De auto reed niet harder dan dertig kilometer per uur. Hij duwde het gaspedaal tot op de bodem in. Gierend kwam de SUV in beweging. Hij stuurde de wagen met een korte draai de weg op en gaf nogmaals gas. Het was nog een kwestie van seconden voordat

hij de Peugeot zou onderscheppen en vastzetten tegen de gemetselde muur op de brug over het kanaal. Maar de Peugeot deed iets onverwachts: de auto versnelde en ging op de andere weghelft rijden – recht op hem af. Een moment was hij in verwarring. Waarom deed ze dat? Had ze hem gezien? Hij trok de handrem aan en gaf een draai aan het stuur, waardoor de SUV dwars op de weg kwam te staan en de Peugeot wel moest remmen. Dat gebeurde evenwel niet; in plaats van vaart te minderen, ging de auto juist sneller rijden. Hij zag de grote ogen van Miriam Veltman achter de voorruit. Haar mond was open, alsof ze hem iets toeschreeuwde. Hij zag hoe ze het stuur omgooide, waarna de auto een woeste zwaai naar rechts maakte en op twee wielen in de richting van de bakstenen muur schoot. De neus van de Peugeot scheurde in tweeën tegen de ingemetselde bloembak in het midden van de brug, die met een knal in stukken brak. Een vrouw viel van haar fiets, twee mannen bij een bestelbusje lieten zich geschrokken op de stenen vallen. Zwart zand en gruis regenden in een straal van tientallen meters neer op de grond en op de verbijsterde omstanders. Hij zette zijn auto in de achteruit, parkeerde hem tien meter verderop naast een bushokje en stapte uit. De claxon van de Peugeot toeterde onheilspellend, alsof iemand er met geweld op ramde. Eerst haalde hij diep adem en daarna voelde hij uit gewoonte met zijn rechterhand op zijn linkerborst. Met vlugge passen stak hij de straat over naar de plek waar de Peugeot zich in de muur had geboord. Hij zag hoe de motorkap en de nog draaiende voorwielen door het gat staken, vervaarlijk hangend boven het water van het kanaal. Miriam Veltman lag met haar gezicht op het stuur in een bad van glas. Bloed gutste uit een grote wondkrater vlak onder haar haarlijn. Er liep speeksel uit haar mondhoek over het stuur, dat ze tot zijn verbazing nog gewoon vasthad. Hij keek naar haar lippen en zag wat hij al vreesde: ze bewogen nog. De vrouw haalde adem, weliswaar hortend en schrapend, maar ze haalde adem. Hij keek om zich heen, maar van de vijf, zes mensen die zo-even nog getuige waren van de crash was er niemand meer te bekennen, alsof de klap ook hen in

alle richtingen had weggeslingerd. Zouden ze zijn wagen herkennen als hun werd gevraagd wat er was gebeurd? Zouden ze zeggen: het was een ongeluk? De Aannemer had geen tijd om erover na te denken. Zijn opdracht was om Veltman te onderscheppen en vast te zetten, zodat ze geen contact kon maken met de ex-commando, die was aangemerkt als staatsgevaarlijk. Nu lag ze hier met een geknakte nek in de bestuurdersstoel, meer dood dan levend, maar nog altijd levend. In deze toestand kon hij haar niet meenemen. Hij moest een beslissing nemen.

Hij ritste zijn leren jas open, greep in zijn binnenzak en nam er een klein kaliber pistool uit, een Browning International, een van de twee die hij een week eerder via het *deep web* had besteld. Het voelde vederlicht, te licht, als je het hem vroeg, en de goudkleurige trekker was misplaatst, maar veel keus had hij niet gehad. De Hongaarse internethandelaar bezwoer dat er op het moment niet meer te krijgen was, het was al heel wat dat hij er op zo'n korte termijn twee kon verzenden. Hij klikte de veiligheidspal eraf en hield het wapen voor zich, terwijl hij nog drie stappen naar het autowrak deed. Hij zette de loop op de wang van Miriam Veltman en haalde de trekker over. Eenmaal, tweemaal. Hij zette het pistool tegen haar hoofd. De derde kogel zocht via haar slaap zijn weg naar haar hersenen, die onder haar schedel hun laatste golven naar de vingers zonden. Hij zag hoe ze nog nauwelijks waarneembaar samentrokken en daarna ontspanden. Terwijl hij om zich heen keek, haalde hij een doosje lucifers en een flesje nagellakverwijderaar uit zijn zak die hij een uur eerder bij een buurtsupermarkt in Halfweg had gekocht. Hij goot de fles leeg over de vrouw en wierp daarna een brandende lucifer in haar schoot. Een flinke vlam schoot omhoog door het gebarsten raam. De bekleding vatte onmiddellijk vlam. De prikkelende geur die daarbij vrijkwam snoof hij tevreden op. Hij opende het verwrongen achterportier, bukte zich om de tas te pakken die door de klap op de bodem was gevallen. Hij ritste de tas open en zag een laptop, een portemonnee en een telefoon. Daarna ritste hij de tas weer dicht en stak hem onder zijn arm. Ze hadden

wat ze wilden. Maar toen hij terugliep naar zijn auto, de tas op de voorstoel gooide en zijn telefoon uit het dashboardkastje haalde, betrok zijn gezicht. Ze hadden wat ze wilden, maar de Aannemer realiseerde zich dat hij ook aan zijn opdrachtgevers zou moeten uitleggen waarom er een grote opruimploeg nodig was.